Pregaria.cat

Entrada

Llàstima de la creu

En Roger i en Pep eren bons amics des de feia molts anys. Havien anat junts a l'escola, havien jugat a bàsquet i eren dels més animats durant tota mena de festes.

El Roger era creient, primer per tradició familiar, després per un llarg procés en el que va gaudir de tota mena de dubtes, finalment per un empenta que va rebre des del més profund del cor. El Pep era agnòstic, també per tradició familiar i es va encallar en els dubtes, i al final cercant la tranquil·litat ho va enviar tot a rodar.

Després del llarg passeig, una mica cansats, van entrar en una església antiga, que es mantenia relativament fresca tot i la calor de l'estiu. Potser feia 7 o 8 anys que el Pep no entrava en una església.

En Roger li anava explicant tot, les imatges, els retaules, els vitralls, els llocs de pregària i les nombroses capelles dedicades a sants i santes, generalment màrtirs antics, com es correspon a una comarca de llarga tradició cristiana.

Quan surten el Pep li diu:

Feia molt de temps que no entrava en una església. La veritat és que m'ha agradat tot, menys una cosa, llàstima de la creu.

El Roger se'l queda mirant:
Què vols dir llàstima de la creu?
El Pep molt seriós:
Senzillament és depriment. Aquesta imatge d'un clavat i torturat a la creu, si tinguéssiu una mica de sentit de marketing l'hauríeu de treure de les esglésies. No veus que és una imatge de violència, de sang, de mort i tortura ?
Diu el Roger:
Noi, abans traurem moltes altres coses que aquesta imatge de Jesús clavat a la creu. És el nostre símbol.
Que vols que et digui és de mal gust ! Respon el Pep amb la major confiança del món vers el seu amic.

Jesús, clavat a la creu, assenyalant amb el seu cos desfet totes les direccions del camí de la vida. I a cadascuna d'elles agafat sense poder marxar és el millor símbol d'un Déu amor, que així arriba fins a identificar-se amb el dolor i la injustícia dels homes i dones de tots els temps. Seria Amor si no hagués afrontat el mal fins a donar la vida?